

AGRU ÎN VICARIATUL MARAMUREȘ

Suplementul Organului „Dumineca“.

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

Cum să ne rugăm?

Cum trebuie să ne rugăm, ne a învățat însuși Mântuitorul, când a zis Samaritancei: „Vine vremea și acum este, când închinătorii cei adeverați se vor închina Tatălui cu spiritul și cu adevărul, căci și Tatăl astfel de închinători caută. Spirit este Dumnezeu, și cine se închină lui se cade să-i se închine cu spiritul și cu adevărul.“ (Io. 10. 4, 23—24).

Rugăciunea e pentru suflet aceea, ce e hrana pentru trup.

Dacă Dumnezeu, care a pus legea universului întreg, a dispus astfel, ca pentru a primi darurile de lipsă pentru mântuirea sufletului nostru trebuie să ne rugăm, aceasta rugăciune trebuie să fie corespunzătoare scopului.

Fiind scopul principal mântuirea sufletului, ori cine poate cunoaște, că rugăciunea trebuie să fie spirituală. Va să zică să nu fie rugăciunea noastră rostită cu gură mare, fie cât de frumoasă după stil și compoziție, ci trebuie să fie simțită în adâncul inimei noastre.

Astfel după forma ei rugăciunea bună poate să fie de două feluri, anume internă și orală. În tot cazul însă și cea orală trebuie să fie expresiunea sentimentelor noastre adevărate — nu fățarnici — pentru că numai așa poate să servească de baza vieții sufletești.

Chiar și ucenicii Mântuitorului au simțit lipsa să știe cum ar trebui să se roage, pentru aceasta, după ce la un loc a încetat

Mântuitorul de a se ruga, unul dintre dâșii, a zis către dînsul: „Doamne învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii săi. Și atunci le a învățat Isus rugăciunea, spunându-le lor: când vă rugați, să ziceți „Tatăl nostru...“ (Io. 11, 2).

Toată lumea creștinească de două mii de ani rostește din cuvânt în cuvânt tot aceasta rugăciune, în toate limbile, însă cei mai mult o rostesc numai cu limba, nu însă și crezând cele ce spun.

Scris este: știm că Dumnezeu pe păcătoși nu-i ascultă, ci de este cineva cinstitor de Dumnezeu, și face voia lui pe acela îl ascultă. (Io 931.)

Trebuie dară să credem când zicem „Tatăl nostru,“ că avee Bunul Dumnezeu este Tatăl nostru al tuturor, și nu numai Tatăl meu, care par că ar fi dator să mă asculte numai pe mine, iar pe alții nu. Trebuie să credem și să fim convinși că așa e bine cum ne-a învățat însuși Mântuitorul să zicem: „dă ne nouă pâinea noastră cea de toate zilele...“ Adecă să cerem și pentru alți și pentru toți și pentru toate pâinea cea de toate zilele, și să nu înțelegem că numai „hică nae“ ce lui care mă rog să-mi dea pâinea cea de toate zilele pentru că dacă așa ar fi frumos să ne rugăm, așa am fi fost și învățați.

Trebuie se credem și să dorim din adâncul sufletului nostru când zicem: „vie împărăția Ta,“ în plus și ca consecință și expresiunea acestei ai noastre credințe și dorințe, trebuie să ne și purtăm astfel cum trebuie să se poarte cetățenii împărăției lui Dumnezeu. Oare pentru ce alta sau înghete-

bat Crestinii activi în Acțiunea catolică și în Agru pentru altceva, decât pentru restabilirea principiilor de morală catolică în împărățiile pământești, pentru ca viața pământească creștinească să fie pridvorul împărăției cerului.

Trebue să ne resemnăm cu zmerenie, cu supunere și încredere pruncilor ce au către părinți când zicem: „fie voia Ta, precum în ceruri așa și pe pământ.” Să nu fie aceste cuvinte numai voarbe goale și în lăuntrul nostru să gândim, bine bine, dar... și totuși... ar fie mai bine așa... ori așa... pentru ce așa... și nu astfel... Oare știm noi mai bine ca și Tatăl Nostru din ceruri că de ce avem lipsă și pentru ce trebue să fie ceva așa cum este și nu altcum? Să nu fim atât de inchipuiți de știința noastră, ca și când noi am fi aceia cari am ști toate mai bine, nu numai ca alții dar chiar ca și Tatăl Nostru. Astfel de gânduri nu sunt juste, și cugetând astfel înzădar zicem și de sute de ori: fie voia Ta.

Trebue să credem când cerem: „pâinea noastră cea de toate zilele dă-n-o nouă astăzi” că pâinea aceasta pentru ziua de azi o vom și primi. Trebuie să credem aceasta convinși, și în cazul când aceasta bucățică de pâine azi ar fi mai mică ca și cum era ieri sau alaltă ieri. Trebuie să credem aceasta pentru că tot El, care ne-a învățat astfel a ne ruga. El ne spune: „Și eu zic vouă: cereți și vi se va da vouă, căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide. Căci tot cel ce cere ia, și cel ce caută află, și celui ce bate i-se va deschide. Și al cărui fiu dintre voi va cere dela tatăl său pâine, au da-i va lui piatră? Sau pește, doară în loc de pește au da-i va lui șarpe? Deci dacă voi fiind răi, știți da lucruri bune fiilor voștri: cu cât mai vârtos Tatăl vostru cel din ceruri va da Spirit Sfânt celor ce cer dela dânsul?” (Luca 4, 9—13.)

Trebue să cerem iertarea păcatelor noastre, cu adevărata hotărâre și categorică rezoluție astfel: „precum și noi iertăm greșiților noștri.” Căci înzădar vom zice nu știu câți „Tatăl nostru” în fiecare zi și oră,

zicând chiar și mergând poate la instanțele judecătorești, a denunța pe aproapele nostru, care cu mult mai cu puțin ne a vătămat pe noi, ca și cum lam vătămat noi pe Atotputernicul Dumnezeu?

În fine înzădar vom zice cu cuvântul fără de a ne accomoda întocmai: „și nu ne duce pe noi în ispită” când după rostirea acestei rugăciuni, ieșim din biserică dela sf. Slujbă înainte de primirea binecuvântării preotului slujitor în față, căzând aceasta binecuvântare numai pe spatele noastre, și fugim de a dreptul fără binecuvântare în mod cuviincios bine primit, de a dreptul nu în ispită, dar în brațele păcatului.

Toți cei botezați ar fi obligați a se accomoda acesor porunci, dar membrii Agrului în special, și șperăm că cuvintele noastre adresate lor nu sunt strigătul celui în pustii.

O însușire a Acțiunii Catolice e optimismul catolic. „Pe multe buze se ivește întrebarea timidă: va putea Biserica și în timpul modern să-și împlinească misiunea și să salveze cultura creștină în fața atacului păgân? Nu trebue să fim îngrijorați, dacă avem destui apostoli, cari aruncă mreja de-a dreapta și în numele lui Isus, nu de a stânga și în numele lor. Apostolii pe mare s'au trudit toată noaptea zădarnic. Noaptea a fost lungă și rece. Mereu-mereu își aruncau ei mraja în apă și iarăș o trăgeau goală. Ce ușor putea să se așeze pe sufletele lor noaptea oboselii și a necazului. Dar atunci s'a zorit de zi, spune Evangelia și Isus a stat la țărături. Ioan, învățăcelul cel cu ochi de vultur, L-a cunoscut mai întâiu și a zis către ceilalți: Domnul este! Și Petru s'a aruncat în apă, ca să poată ajunge cu un minut mai curând la Învățătorul. Și după bogata vânare de pește Isus a fiut prânzul gata și le-a dat lor pâine și pește. Atunci a fost uitată oboseala nopții îndelungate. Mișcarea catolică nu va avea parte toldeaua 153 pești, și încă 153 pești „mari” în mreaje... Să lucrăm cu încredere în Acela, care a zis: Eu toate le voiu trage la mine!”

Faulhaber,